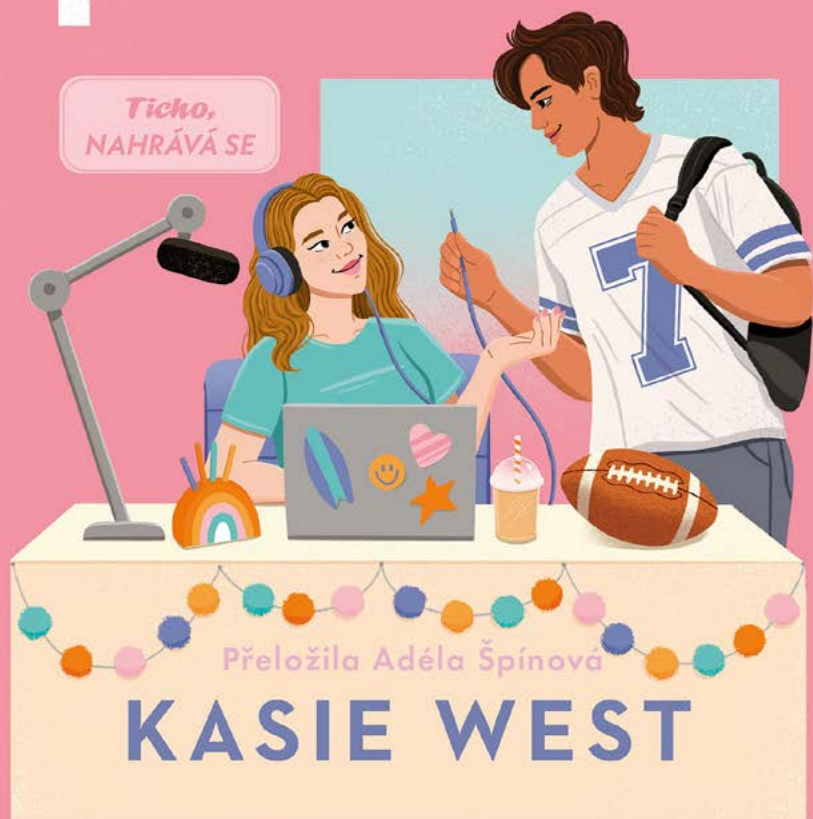

Lepší než pomsta

*Ticho,
NAHRÁVÁ SE*

Přeložila Adéla Špínová

KASIE WEST

COO
BOO

Lepší než pomsta

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Kasie West

Lepší než pomsta – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

**Lepší
než
pomsta**

KASIE WEST

**COO
BOO**

Přeložila Adéla Špínová

BETTER THAN REVENGE copyright © 2025 by Kasie West

All rights reserved.

Cover art copyright © 2025 by Jess Miller

Translation © Adéla Špínová, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-267-4161-9

ISBN e-knihy 978-80-267-4168-8 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-4169-5 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-4162-6 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

*Věnováno Taylor Swift, jejíž hudba a texty řadu let
živily moji představitelost a porznášely mé srdce.*

Tsá mi velikou inspirací.

Kapitola I

To březnové ráno se ve střední Kalifornii v kopcích držela mlha od pobřeží, a tak jsem si před odchodem z domu natáhla flanelku a čepici. Měla jsem v té mlze vidět zlé znamení, ale kromě vlastní nervozity jsem nic nevnímala. Stála jsem ve frontě, dva lidi přede mnou, sedm za mnou, před nahrávacím studiem naší střední školy – malou budovou vedle ředitelny – a čekala, až na mě přijde řada.

Stáhla jsem si čepici a strčila si ji do kapsy. Ava dva kroky přede mnou trénovala a odříkávala si nehlasně připravená slova. Já si v tichosti procházela svůj scénář na displeji mobilu.

Okolo pasu se mi zezadu nečekaně omotal pár rukou. Vyjekla jsem, zaklonila hlavu a uviděla Jensenův usměvavý obličej.

„Ahoj, partnere,“ řekla jsem a opřela se o něj. „Přišel jsi mi popřát hodně štěstí a pomoci mi, abych se uvolnila?“

Měl na sobě svůj fotbalový dres. Ačkoli sezona amerického fotbalu už dávno skončila, dnes se mělo konat shromáždění, kde členové týmu předvedou nějakou štafetu.

„Ahoj, zlato.“ Podíval se na frontu a zavřené dveře studia. „Takže je to tady, co? Okamžik pravdy.“

„Je to tady.“ Zhluboka jsem se nadechla. Konečně přišla moje chvíle. Školní podcast moderovali vždycky jenom čtvrtáci a měli na starost konkurz. Čekala jsem na tohle už od prváku. Dva a půl roku semináře, kde jsem se učila o ovládání a čištění zvuku, o reklamách a kreativních přechodech. O horkých tématech a vedení rozhovorů. To všechno byla příprava na tenhle okamžik.

„Dopsala jsi ten svůj koncept?“

Zvedla jsem telefon s otevřenou poznámkovou aplikací. „Rozhodla jsem se pro ty reportáže se studenty.“ V tomhle konkurzu nešlo jenom o to, abychom ukázali, že dokážeme mluvit na mikrofon i pod tlakem, ale taky o to, jaké kreativní myšlenky a témata bychom týmu mohli přinést. Jeden z mých nápadů bylo každý týden vyzpovídat jiného studenta, abychom se dozvěděli víc o lidech, se kterými chodíme do školy.

„Fakt?“ zeptal se.

„Nelíbilo se ti to?“ Den předtím jsem si doma svoje vystoupení nacvičovala před ním. Přikyvoval, smál se a tleskal mi jako ukázkový partner. Jako vždycky.

„Ne, je to fajn. A ty hádanky týdne se mi taky líbily.“ To byl nápad dát na začátku každého týdne lidem nějaký krátký, ale těžký hlavolam, a kdo ze studentů by odevzdal správné řešení jako první, vyhrál by nějakou cenu, body navíc nebo tak něco. Ta myšlenka se mi taky líbila, ale měla jsem pocit, že by škole neprospěla tolik, jako když se dozvíme příběhy lidí kolem nás, a to pro mě bylo důležité.

„Jo, mezi těmihle dvěma jsem se rozhodovala. Myslíš, že by bylo lepší to druhé?“ zeptala jsem se a snažila se nezačít nad tím teď, za pět minut dvanáct, moc hloubat.

„Ne, ta myšlenka s rozhovory je super.“ Sjel mi očima k temeni hlavy a pohladil mě dlaněmi po dlouhých, světle hnědých vlasech. Mám je lehce kudrnaté, takže se vždycky hodně zkrouť, jakmile je ve vzduchu trochu vlhkosti navíc.

„Měla jsem předtím čepici,“ řekla jsem mu a přidala se k pokusu o uhlazení. „A není fér, že mi vidíš na vršek hlavy líp než ostatní.“ Jsem docela vysoká, ale Jensen je vyšší.

Usmál se a dal mi pusku na čelo. „Vypadáš pěkně.“

„Díky.“ Protřepala jsem si ruce, jak se fronta posunula kupředu.

Z budovy vyšel Lincoln, trochu bledý ve tváři.

„Jaké to bylo?“ zeptala jsem se. Zнала jsem tady všechny. Strávili jsme spolu na tomhle předmětu několik posledních let. Jasně, teď se z nás stali konkurenti, ale celou dobu jsme věděli, že na to dojde. Vyberou se jenom dva lidi, kteří se stanou hlasy našeho podcastu, a já toužila být jedním z nich. Nejenže je to dobrá zkušenost, ale znamená to zároveň stáž na místní vysoké škole.

„Brutální,“ odpověděl Lincoln. „Několik slov jsem vykoktal.“

To byla moje největší obava. Že se budu zadržávat v řeči. Používat příliš mnoho výplňkových slov. Nebudu mít možnost svůj výkon zpětně upravovat, jako bych ji měla u normálního nahrávání podcastu. „Určitě jsi byl lepší, než ti teď tvrdí tvůj mozek,“ řekla jsem mu, a možná trochu i sama sobě.

Naznačil, že mi drží palce, a vyrazil dál. „Hodně štěstí, Finley!“ křikl ještě přes rameno.

„Díky!“ zavolala jsem za ním.

Ava, teď už poslední člověk mezi mnou a dveřmi, se otočila a zatvářila se nervózně. Natáhla jsem se a stiskla jí ruku. „Zvládneš to.“

Zvedla hlavu k Jensenovi a jeho fotbalovému dresu. „Ty jsi kicker, že jo?“

„Jo. Příští rok budu hlavní kicker.“ Byl na to hrdý a celý se rozzářil, když to říkal. Celé tři sezony byl záložník a loni se dostal do hry jenom na poslední zápas, když se hlavní kicker Theo zranil. Ale teď Theo v červnu konečně odmaturuje. To mi dělalo radost. Theo byl vždycky arrogantní a neochotný a neustále kritizoval Jensenovy dovednosti před celým týmem. Je to tyran a hňup a příští rok bude mnohem lepší, protože Jensen nebude mít plnou hlavu jeho kritiky. Hráli za stejný tým – nechápala jsem, proč se pořád tolik snažil Jensen shazovat.

„A jaké máš pocity ze svého budoucího místa v týmu?“ zeptala jsem se a zvedla imaginární mikrofon.

Jensen obrátil oči v sloup a ruku mi stáhl dolů. Neměl rád, když jsem si hrála na reportérku. Obzvláště před dalšími lidmi.

„Nehrávala jsi kopanou?“ zeptala se Ava a zadívala se na mě. „Oba rádi kopete do věcí.“

„Vykopáváme. Oba rádi vykopáváme,“ zavtipkovala jsem.

„Finley,“ utrousil Jensen tichým, káravým hlasem.

„Pardon,“ vyhrkla jsem, i když jsem se nestyděla.

Hrávala jsem evropský fotbal v obraně dívčího týmu. Jenomže mi to zabíralo spoustu času na úkor toho, co jsem doopravdy milovala – podcastů. Tomu jsem se chtěla v životě věnovat dál, a tak jsem po druháku se sportem skončila. Navíc mě rodiče víc potřebovali doma. „Dneska už bych nejspíš míč nekopla na šest metrů, ani kdyby mi šlo o život.“

Jensen se ostře zachechtal. „Kopačák kopne na šest metrů každý, zlato. Není to daleko. A navíc se víceméně kutálí sám od sebe.“ Mrkl na mě.

„Aha, já zapoměla, do toho vašeho míče se kope *mnohem* hůř,“ odpověděla jsem hlasem plným sarkasmu.

„Je to tak,“ souhlasil Jensen. „Už jenom ten tvar...“

Zvedla jsem ruce do vzduchu a zarazila ho v půlce věty. „Rozumím – jsi prostě borec.“

Sevřel mě v objetí. „Snažím se.“

Dveře se otevřely a Lisa vyšla ven.

„Je to tady,“ řekla Ava.

Zůstala jsem zírat na dveře.

„Jak se cítíš?“ zeptal se mě Jensen.

„Bolí mě žaludek.“ Omotala jsem mu ruce okolo pasu a opřela si tvář o jeho hrudník. Ačkoli jsem se na tuhle chvíli připravovala několik posledních let, něco v hloubi mysli mi říkalo, že pořád nejsem dost dobrá.

Jensen mě několik dlouhých minut držel, zatímco jsem zírala na dveře, které měly okolo pantů rezavé skvrny.

„Věděl jsi, že Marcos umí žonglovat?“ zeptala jsem se a snažila se soustředit.

„Jak to víš ty?“ odpověděl.

„Když jsem se posledních pár měsíců připravovala tady na tohle, ptala jsem se lidí z ročníku, jaký mají tajný talent.“ Proto se mi taky tenhle nápad tak líbil. Umožnil by mi dozvědět se o lidech něco nového.

„To je super,“ řekl Jensen.

„Mohla bych s tebou udělat jeden z těch rozhovorů. Opravdový rozhovor,“ nadhodila jsem a zamávala svým imaginárním mikrofonem ve vzduchu. „Ne jenom jako. Mohla bych se tě zeptat na to povýšení na hlavního kickera a jaké to bylo, čekat celé roky na střídačce.“ Za předpokladu, že mě vyberou. To se dozvíme dneska po obědě.

„Nikdo nechce poslouchat, jak si stěžuju,“ řekl Jensen.

„Každý ocení příběh o úspěchu outsidera, Jensene,“ namítla jsem.

„Hmm.“

Dveře zakvílely, když se otevíraly, a já překvapeně vykřikla.

„Ach, ty nervy,“ prohodil Jensen.

„Pusu pro štěstí?“

Přitáhl si mě k sobě a vášnivě mě políbil před celou frontou čekajících studentů, takže jsem do studia vklopýtala trochu omámená a červená ve tvářích.

Konkurz se mi povedl dobře, fakt dobře. Byla jsem srdečná, můj hlas zněl hladce, a dokonce se mi povedlo utrousit vtipnou poznámku na okraj. Zvládla jsem přesně všechny přechody, a když jsem vstala a usmála se na porotu slože-

nou ze čtvrtáků a učitele podcastového semináře Whitleyho, cítila jsem se docela sebevědomě.

Vyšla jsem ven, kde pořád na začátku fronty postával Jensen. Překvapilo mě, že ho tam vidím. První hodina začala už před deseti minutami.

„Nemusel jsi na mě čekat,“ vydechla jsem, ale bylo od něj sladké, že to udělal.

Zadíval se mi do tváře. „Jak to šlo?“

„Skvěle.“

Nakrčil obočí a já měla prazvláštní pocit, jako by ho ta odpověď zklamala. Natáhla jsem ruku a chystala se ho odvést stranou, kde bych mu mohla o konkurzu povykládat a pak se pokusit přežít do oběda, aniž bych zešílela.

„Hele,“ řekl, a místo aby mě chytil za napřaženou ruku, ukázal na dveře. „Asi to půjdu zkusit taky.“

„Cože?“ vyhrkla jsem a sevřelo se mi srdce. Jako by jeho větě rozumělo líp než můj mozek. Byla jsem totálně zmatená.

Jensen mi nic nevysvětlil a s jediným lehkým úsměvem přes rameno vplul do dveří.

Mason, který stál ve frontě za mnou, ukázal na zavřené dveře. „Předbíhá.“

Kapitola 2

„Vypadáš, jako by ti bylo na zvracení,“ řekla mi moje nejlepší kamarádka Deja, když jsem si ji vyzvedla na její první hodině. Zamávala jsem na paní Burnsovou a ukázala na Deju, abych se beze slov zeptala, jestli si ji můžu půjčit. Burnsová přikývla, nejspíš si myslela, že jde o nějakou oficiální záležitost. Ale nešlo. Bylo to čistě osobní.

Zvedla jsem ji ze židle a odtáhla dveřmi ven.

„Co se děje?“ zašeptala mi cestou.

Nepromluvila jsem, dokud jsme nebyly venku ze třídy i ze samotné budovy a pod nejbližším stromem – vysokým eukalyptem, ze kterého se v pásech odlupovala kůra.

„Je babička v pořádku?“

Přikývla jsem a snažila se tu otázku využít, abych získala trochu nadhled, jenomže jsem měla slzy na krajíčku. „Víš, kde je právě teď Jensen? No, teď už je asi po všem. Chvilí mi trvalo, než jsem došla ze studia na tuhle stranu kampusu.“

Otočila jsem si batoh dopředu a vyhrabala z něj telefon. Chtěla jsem najít zprávu, jakoukoli zprávu, kterou by mi vysvětlil, co se právě odehrálo.

„To, co říkáš, vůbec nedává smysl,“ upozornila mě Deja. Žádná zpráva mi nepřišla. „Promiň.“ Ukázala jsem zhruba směrem k recepci. „Šel na konkurz.“

„Pořád se nechytám.“

„Na podcast. Jensen šel na konkurz na školní podcast.“

„Znamená v podcastovém světě konkurz něco jiného, než co si pod tím představuju?“

„Ne.“

„To snad není pravda!“ Samozřejmě že to Deju zmátlo a šokovalo úplně stejně jako mě. Coby moje nejlepší kamarádka věděla, jak dlouho jsem se na dnešek připravovala. Moje přípravy byly delší než vztah s Jensenem. Skoro i než přátelství s Dejou. Potkaly jsme se v šesté třídě, když jsme obě začaly chodit na kopanou. Jí to na rozdíl ode mě fakt šlo a loni s tím neskončila. A ačkoli ji moje rozhodnutí mrzelo a neustále se mě snažila přesvědčit, abych se do týmu vrátila, pořád jsme si zůstaly stejně blízké.

„Je to pravda.“

„Jsi si jistá? Třeba to nebyl on. Možná někdo něco přešlechl... s někým si ho spletl.“

„Já. To já jsem ho viděla na vlastní oči. Prostě tam vešel po mně a prohlásil: *Půjdu na ten konkurz taky.*“ Tu poslední větu jsem vyslovila hlubokým, nablblým hlasem.

„Tak vtip?“ nadhodila Deja, jak se v tom pořád pokoušela najít nějaký smysl. „Chtěl si z tebe vystřelit.“

Že by? Moje sevřené vnitřnosti se při tom pomýšlení trochu uvolnily. „Možná...“ Jensen není žádný velký vtipálek, ale občas jsme si jeden z druhého legraci udělali.

„Myslíš si, že je to celé vtip? Máme tenhle týden první výročí. Třeba je to nějaký výroční žertík.“ Zatlačila jsem si kloubkem prstu pod nosem, abych ulevila svým rozpáleným očím.

„Byl by povedený.“

„Máš pravdu.“ Popotáhla jsem a koplá do kusu kůry na zemi. „To by byl. Musí to být vtip. Jiné logické vysvětlení to nemá.“

„No, jediné další logické vysvětlení by bylo, že je fakt mizerný přítel a vůbec mizera, ale to není. Vždycky celkem ušel.“

„To je mi ale pochvala.“

„Hele, kohokoli, kdo si uzurpuje půlku volného času mojí nejlepší kámošky, prostě nemůžu mít tak úplně v oblibě.“

Jenomže já ho měla v oblibě hodně a potřebovala jsem, aby to, co teď řekla, byla skutečnost. Tohle by mi neudělal.

V telefonu, který jsem držela volně v ruce, mi zabzučela zpráva od Jensena.

Kam ses poděla?

„Co píše?“ zeptala se Deja.

Otočila jsem displej směrem k ní.

„Hmm. To nevypadá jako *Dělal jsem si legraci. Dostal jsem tě. Měla ses vidět.*“

„Jestli je to celé vtip, bude v tom ještě pokračovat. Je to vtip.“

Na hodinu, odepsala jsem. Proč?

Deja se zachechtala. „Budeš dělat, jako by ten vtípek nebylo nic zásadního. To se mi líbí.“

„Zaslouží si to,“ odfrkla jsem si. „Vůbec mi to vtipné nepřipadá.“

„Trošičku vtipné to je.“ Stiskla mi ruku. „Pak mi řekni, jak se to vyvíjí. Musím se vrátit na hodinu, ze které jsi mě odvedla.“

„Jasně... vyučování. Uvidíme se potom a budeme se tomu moct zasmát.“

Už bylo potom. A já se nesmála. Ani trochu.

Měli jsme přestávku na oběd a skupina nás třetáků, která se ráno zúčastnila konkurzu, seděla před studiem ve stínu několika velkých stromů. Do studia bychom se totiž všichni nevtěsnali. Nejspíš i tohle je jeden z důvodů, proč je podcastový tým čtvrtáků poměrně malý – dva lidi za mikrofony, dva u mixážního pultu a dva na přípravu podkladů. Šest míst. Rychle jsem si spočítala uchazeče sedící okolo. Bylo nás tam dvacet pět. Měla jsem šanci asi jedna ku třem, že se dostanu do týmu, a asi jedna ku jedenácti, že získám svoje vysněné místo jednoho z moderátorů.

Jensen, který očividně hodlal tenhle žert dotáhnout až do hořkého konce, seděl vedle mě. Vzal mě za ruku. Když jsem se s ním viděla o přestávce mezi druhou a třetí hodinou, strávil celých deset minut stěžováním si na to, jak je angličtinářka dneska nutila psát poezii, a ani slovem se nezminil o tom konkurzu nebo proč se vůbec rozhodl zúčastnit. Nehodlala jsem tomu jeho vtípku věnovat žádnou zásadní reakci, a tak jsem se o tom nezmiňovala ani já.

Šest končících čtvrtáků stálo před námi. Nolen, vedoucí skupiny, držel v ruce papír. Nolena měla ráda celá škola, jeho hlas byl jeden ze dvou, které jsme slýchali každé ráno a odpoledne ze školního rozhlasu a dvakrát týdně v podcastu. Ten se vysílal po vyučování a já ho posledních pět let zbožně poslouchala.

„Letos byla konkurence hodně silná. Víím, že jste se všichni k tomuhle okamžiku upínali několik let, a pro nás to taky nebylo snadné rozhodování. Analyzovali jsme, proházovali a diskutovali. Ale nakonec jsme dospěli k téměř jednomyslnému závěru.“

Jeho spolumoderátorka Susie dodala: „*Málem* jsme vybrali pro příští rok moderátorskou dvojici holek. Bylo to takhle těsné.“ Rozevřela palec a ukazováček ruky jen na milimetry od sebe. „Ale rozhodli jsme se vydat jinou cestou. Rozhodli jsme se přemýšlet odvážněji a třeba tím získat pro náš pořad nové publikum.“

Nové publikum? To jako doufali, že někdo ze studentů, kteří teď podcast neposlouchají, začne díky novému obsazení? Měla jsem pocit, že se mi žaludek převrací naruby.

Nolenovi se po tváři rozlil úsměv. „Jensen Ballard! Kámo, vybrali jsme tě jako jednoho z moderátorů.“

Jensen upustil moji ruku, zamával pěstí ve vzduchu a hlasitě zajásal. Zbytek skupiny zatleskal. Jenom jedna zvukařka ze čtvrtáku, která stála až na konci vpravo, držela ruce pevně v kapsách. Tvářila se našťavaně. Asi jsem pochopila, kvůli komu to hlasování nebylo úplně jednomyslné.

A taky jsem asi pochopila, že tohle od Jensena rozhodně nebyl žádný propracovaný žertík. Zase se mi svíral ža-

ludek. To jediné, co by to ještě mohlo zachránit, by bylo, kdybych uspěla taky. Kdybychom s Jensenem v maturitním ročníku moderovali školní podcast společně, mohlo by to být boží. Třeba Jensen navrhl nějakou milostnou horrou linku, kde bychom rozdávali vztahové rady. Naše spřátelená škola tohle před pár lety ve svém podcastu měla. My dva bychom na něco takového byli dobří kandidáti. Náš vztah byl skvělý... až do dneška... nejspíš.

Cítila jsem na sobě pohledy ostatních, jako by si všichni moji kamarádi mysleli, že za nečekané obsazení jednoho z moderátorských míst můžu já. Chtěla jsem je ujistit, že jsem úplně stejně šokovaná jako oni. Že se mnou ten velký usměvavý kluk sedící vedle mě předem nic nekonultoval.

„Ava Lesterová,“ řekla Susie. „Avo, získáváš druhé moderátorské místo. Gratuluju!“

Ačkoli jsem teď žaludek měla jako kámen, přes všechnu tu bolest jsem se na Avu usmála. Byly bychom to my dvě, nebýt Jensena?

Něco vedle mě zamumlal, ale nerozuměla jsem mu, jak mi krev proudila přímo do uší. Zase mě začalo štípat v očích. Nehodlala jsem se ale kvůli tomuhle rozbřečet. Aspoň ne přede všemi ostatními.

Nolen vyslovil moje jméno, možná vyhlášoval další obsazené pozice, ale já žádná další slova nerozeznávala. Ozvalo se další tleskání a někdo za mnou nadšeně vykřikl. V hlavě mi tepalo do rytmu rozbušeného srdce. Jensen mě chytil za ruku a stiskl mi ji. Vyškubla jsem se mu.

Zmateně se na mě zadíval. Fakt to nepochopil?

Proboha. Měla jsem na krajíčku. Nemohla jsem tam dál zůstat. Zvedla jsem se. Nolen byl očividně uprostřed věty, protože se zarazil.

„Finley?“ zeptal se a čekal.

„Nic, pardon. Musím už jít.“

„Dobře, díky, že jsi přišla.“

Rychle jsem zamávala a odešla. Napůl jsem šla a napůl klopýtala travnatým svahem, který vedl k hlavní chodbě. U nejbližší budovy seděla skupinka obědvajících studentů. Holky si navzájem ukazovaly videa na telefonech a kluci ve fotbalových dresech házeli do vzduchu prázdné pytlíky od hranolků a sledovali, jak se za nimi vrhají racci. Theo, fotbalový kicker a Jensenův úhlavní nepřítel, se s jedním sluchátkem v uchu opíral o stěnu budovy, jako by ho sotva zajímala jeho společnost. Jako by mu nikdo nebyl dost dobrý.

Očima prolétl okolo mě, ale jeho pohled se nezastavil. Byla jsem pro něj neviditelná. Ne že by mi na tom záleželo.

Zaskřípala jsem zuby, jak se mi z jeho fotbalového dresu sevřel žaludek ještě silněji. Vytáhla jsem mobil. *Nebyl to vtíp*, napsala jsem do zprávy pro Deju, zatímco jsem procházela kolem vřeštících racků.

Pro mě je mrtvý, odpověděla hodně rychle. A pak stejně rychle dodala: *Počkej, znamená to, že ho fakt vybrali?*

Ano.

Telefon mi rozbzučela další zpráva. Tahle byla od Jense-
na. *Gratuluju k místu v přípravě podkladů.*

Dostala jsem se do týmu. Jako jedna ze dvojice, která vytváří podklady. Znamenalo to, že se jim můj nápad líbil, jenom neocenili jeho prezentaci? Nebyla jsem dost dobrá.

Takže čtvrták strávím tím, že budu vyhledávat informace a rozvíjet potenciální podcastová témata pro někoho jiného. Zklamalo by mě to tak moc, kdyby ten někdo jiný nebyl Jensen? První slza mi utekla z oka a klouzala mi po tváři.

Zabzučela další Jensenova zpráva. *Vím, že to byla nečekaná věc, pro mě taky, ale doufám, že ze mě dokážeš mít radost.*

Zírala jsem na slova, která vyťukal do telefonu, když seděl pod tím stromem spolu s *mými* přáteli. Vnímám to sobecky? Závidím? To druhé rozhodně.

Je to vůbec něco, co chceš? Doopravdy chceš? odepsala jsem nakonec.

Jo.

Povzdechla jsem si. Možná z jeho úspěchu dokážu mít časem radost. Jenom ne dneska. Dneska jsem smutná kvůli svému zklamání.

Ne. Nedokážu z toho mít radost. Nikdy. To odpoledne se staly hned tři věci, které mi to znemožnily.

Měly jsme s Dejou společnou sedmou hodinu a ona vedle mě střídavě odfrkovala a tiše nadávala. Poslouchaly jsme odpolední hlášení, ve kterém letošní čtvrtáci z podcastu představovali tým pro příští rok. Očividně jsem měla být s nimi v kabině, jenomže jsem předtím utekla ze schůzky, takže jsem to netušila. A Jensena nenapadlo mi to sdělit. Proč by to dělal? Zjevně si teď libuje v tajemstvích.

To byl první důvod, který radost z jeho nového úspěchu činil nemožnou.

Ten druhý přišel teď, zatímco s ním dělali rozhovor a celá škola včetně Deji a mě byla nucená to posledních patnáct minut poslední hodiny poslouchat.

Susie se ho zeptala: „Řekni celé škole, Jensene, s jakým neotřelým nápadem jsi šel do konkurzu.“

„No, Susie,“ odpověděl Jensen, „říkali jsme si, že by byla zábava dát škole každý týden nějakou hádanku nebo výzvu. A ne jenom něco jednoduchého. Bylo by to něco, nad čím se člověk musí doopravdy zamyslet. První student, který by to vyřešil, by mohl vyhrát cenu, jako třeba podepsanou fotbalovou výbavu nebo plusové body do nějakého předmětu. Když by měl fajn učitele, samozřejmě.“ Tu poslední větu vyslovil s okouzujícím zachechtáním.

Prsty jsem měla sevřené okolo kraje desky lavice, až mi bělaly kloubky.

„Jsem jenom rozčilená, nebo byl tohle tvůj nápad?“ vyprskla Deja šeptem.

„Až na to s fotbalovou výbavou,“ zamumlala jsem. Ale ten zbytek ano. Ten hajzl použil v konkurzu můj koncept. Můj smutek postupně probublával ve vztek, rozpalovaly se mi oči a hrudník.

Z reproduktorů se zachechtala Susie, která směřovala další otázku na Avu. Naše třída ztrácela zájem a místnost začaly naplňovat tlumené hlasy. Učitel vepředu seděl za katedrou, díval se do mobilu a nevypadal, že by ho to pobuřovalo.

„Já ho tak nenávidím,“ řekla Deja.

Instinkt mi velel mého přítele bránit, ale přes zařáté zuby jsem se na to nezmohla.

Z rozhlasu zařinčel Nolenův hlas. „Děkujeme vám všem za pozornost. Jsem přesvědčený, že na příští rok máme perfektní sestavu.“

„Ale nás se nezbavíte,“ dodala Susie. „Alespoň tedy po zbytek tohoto školního roku. Takže si nás po škole nalaďte a poslechněte si naši pravidelnou podcastovou hodinku!“

„Krásný víkend všem,“ rozloučil se Nolen a ostatní ve studiu se přidávali.

Deja se ke mně otočila celým tělem. „To bylo utrpení. Nemůžu uvěřit, že ten jeho pitomý hlas budeme muset příští rok poslouchat den co den.“

„Jo,“ odpověděla jsem a chtěla mluvit dál, když z reproduktoru v rohu místnosti zazněl hlas Susie. „Všichni jste byli skvělí.“

„Vypněte si mikrofon,“ řekla jsem, jako by mě Nolen nebo Susie mohli slyšet.

„Je to přesně to, o čem jste vždycky snili?“ zeptal se Avy a Jensea Nolen.

„Ano,“ vypískla nadšeně Ava.

„Já o tom doteď nikdy nepřemýšlel,“ odpověděl Jensen. „Takže ani ne.“

Učitel teď taky sledoval reproduktor, jako by uvažoval, jestli nejde nějak vypnout z naší strany. Ale nejde. Ovládá se z hlavního panelu ve studiu.

„Vy jste se s Finley rozešli, nebo co?“ zeptala se Susie.

Srdce mi poskočilo, když jsem uslyšela svoje jméno a došlo mi, na co se ptala. Zbytek třídy taky ztichl, najednou zaujatý tímhle neplánovaným hovorem.

„Ne. Proč?“ nechápal Jensen.

„Proč?“ vyprskla vedle mě Deja. „Idiot.“

„Toužila po tomhle od prváku,“ poznamenala Susie.

Od sedmé třídy, opravila jsem ji v duchu. Toužila jsem po tomhle od sedmé třídy.

„Tak jsem si myslela, že když jsi...“ Odmlčela se a všechny oči ve třídě se teď upíraly na mě. Cítila jsem, jak se do mě zarývají ze všech stran.

Jensen se lehce uchechtl. „Já nemůžu za to, že nemá na moderování podcastu hlas, šarm ani dost pohotové myšlení.“

A tohle byl ten třetí důvod. Poslední hřebíček do rakve, ve které spočine náš vztah.

Nezaznamenala jsem, jak na tohle prohlášení zareagovala Susie, protože ve třídě se najednou zvedla vlna hluku: mručení, lapání po dechu, vzdechy, chechot.

„Uklidněte se,“ řekl učitel a přeměřil si mě pohledem. Co čekal? Že se rozbrečím? Že budu řvát? Pálily mě tváře, takže mi bylo jasné, že přinejmenším jsem úplně rudá.

„No jo,“ řekla jsem nahlas, abych odlehčila situaci a přešla to jako nepodstatnou maličkost. „Jsem známá svým trolím hlasem.“

Třída se zasmála a já se dotlačila do úsměvu.

„Máte zapnutý mikrofon,“ zaburácel z rozhlasu Whitleyho hluboký hlas. Konečně.

Jensen zaklel přímo do toho běžícího mikrofonu, pak se ozvalo cvaknutí a následovalo několik vteřin úplného ticha. Všichni v místnosti se zase rozesmáli. Až na mě a Deju, samozřejmě.

„Krizová schůzka po škole na plánování pomsty?“ zeptala jsem se.

„Nebo vraždy,“ odpověděla Deja.

„Začala bych pomstou.“

Kapitola 3

Pomsta: nejúčinnější způsob, jak překonat rozchod.

Tahle slova jsem si napsala na horní okraj stránky v sešitě a zvedla jsem ho do vzduchu. Seděli jsme v bistru jménem Purpurová hvězdice ve staré části města. Nedělali tam mořské plody a nic tam nebylo purpurové, ani stěny nebo obklady, ani žádné z jídel. Ale provozovali to tam Dejini rodiče, takže si jako jediná mohla z toho názvu dělat legraci, což taky často dělávala.

Oceán za okny po mé pravé straně byl dnes rozbouřený a zpěněná voda se rozlévala zálivem. Oceňovala jsem, jak se mi trefil do nálady.

„Nemyslím si, že to rčení zní takhle,“ poznamenal Lee. Jeho přítel Maxwell seděl vedle něj v předklonu a lokty se opíral o stůl. My čtyři jsme se skamarádili v prváku, když nás spojili do projektové skupiny v biologii. Měli jsme kreativním způsobem vysvětlit nějaký vědecký koncept. Většina třídy dělala obrázkové eseje nebo vědecké experimenty. Maxwell navrhl, abychom napsali píseň o evoluci na melodii „Look What You Made Me Do“ od Taylor Swift. Pří-

sahala bych, že v tom okamžiku se do něj Lee zamiloval. Vlastně my všichni.

„Směřuj svoji negativitu do nápadů na odplatu,“ řekla jsem mu teď a vzala si svůj sešit do dlaní. „Ne na můj na-prosto přesný nadpis.“

„Co říkal Jensen?“ zeptala se Deja a vymáchala si v kupě kečupu hranolek z kyblíku, který si osobně vyzvedla v kuchyni. Měla pracovat, ale dneska nebyl moc velký provoz. „Snažil se s tebou mluvit? Zavolal ti? Napsal něco? Chtěla bych vidět, jak se pokoušel obhájit.“

Polkla jsem. Nechtělo se mi prozradit, co říkal – proto jsem to doteď neudělala. Bylo mi trapně.

„Ať z něj vylezlo cokoli,“ pokračovala Deja a zdálo se, že vycítila, proč nereaguju, „je to pitomost. Jenom si chce sám připadat lepší.“

Měla pravdu. Vytáhla jsem telefon a odkašlala si, jak jsem se pokoušela sesbírat ještě víc vzteku, který by převážil moji bolest. „Napsal mi, a to cituju: *Vymysleli jsme to společně. Pamatuješ? Sešli jsme se nad tím. A mimochodem, já to taky čtvrtákům řekl. To byl jediný důvod, proč tě vzali aspoň na rešerše a nevynechali úplně. Protože jim připadalo, že jsi měla dva docela slušné nápady.*“

„To teda ne,“ namítl Maxwell. „Kecá.“

„Není to pravda,“ poznamenala Deja a položila mi dlaň na předloktí. „To přece víš, že jo? Byl to *tvůj* nápad. Řekla jsi mi o něm už týdný předtím, než jste to rozebírali s Jensenem. A dneska jsi říkala, že málem vybrali na moderování dvě holky. Ta druhá holka jsi byla ty, Finley. Neměl do toho konkurzu prostě vůbec lézt, a ani omylem krást tvoje nápady.“

„Třeba jsem ta druhá neměla být já,“ namítla jsem s očima znovu upřenýma k oknu. Hned za molem se do vody vrhali pelikáni a chytali ryby, které tam musela zahnat skupinka lvounů.

„Měla,“ řekl Lee a přivedl mou pozornost zpátky ke stolu.

Nebyla jsem si tak jistá. Ta myšlenka nicméně zesilovala můj vztek.

„Mluvila jsi s Nolenem nebo Susie?“ zeptala se Deja. „Řekla jsi jim, že ti ten nápad ukradl?“

„Abych vypadala jako zhrzená holka, co neunesla, že ji nevybrali?“ namítla jsem. „Fakt myslíš, že by mi to věřili?“ Představa, jak mě odmítají znovu, ve mně vyvolávala nutkání zabořit si hlavu do písku.

„Hmm, asi ne,“ uznala Deja.

„Co na tom nedávám, je to, jak si chce připsat zásluhu za tvoje místo v přípravě podkladů, když ti přitom vyfoukl to místo, co jsi chtěla,“ prohlásil Max.

Sama jsem na tom nedávala vůbec nic. Že mi to ze všech lidí na světě udělal zrovna můj kluk. „Můj kluk,“ řekla jsem nahlas. „Pořád je to můj kluk.“

„Podle tebe neví, že skončil?“ zeptal se Lee. „Mně by to bylo jasné.“

„Rozhodně bys to měla ukončit oficiálně,“ poznamenal Max. „Ale nezaslouží si to osobně. Nechoval se podle žádných zásad slušnosti. Ty bys taky neměla. První položka v seznamu odplat by měla být rozchod přes textovku.“

„Mám ty nejlepší kamarády,“ prohlásila Deja.

„Na kamarády, co umí ocenit malichernost,“ řekla jsem a zvedla kelímek coly, abych tuhle situaci trochu odlehčila, protože jinak by mě to mohlo sežrat zevnitř.

Lee a Maxwell si se mnou přitukli svými kelímky a Deja hranolkem.

Vstupní dveře podniku se otevřely a dovnitř vešla skupinka čtyř kluků. Byli to ti fotbalisti, co předtím u školy provokovali racky. Jenom se už převlékli z dresů. Potěšilo mě, že mezi nimi není Jensen. A těžko by se přidal, protože partu vedl jeho úhlavní nepřítel Theo Torres. Lehounce kulhal a připomněl mi tím svoje čtyři měsíce staré zranění. Jestli si to dobře pamatuju, měl něco s kolenem. Ať to bylo cokoli, umožnilo to Jensenovi dát ten tolik potřebný field goal. Tenhle povedený kousek spolu se skutečností, že Theo maturuje, Jensenovi pro příští školní rok víceméně jednoznačně zajistil místo hlavního kickera.

Jensena opravdu čeká dokonalý čtvrták. Jeho sen, můj sen, bude to mít všechno.

„Theo vypadá tak božsky,“ vydechl Maxwell.

„Hele, sedím vedle tebe,“ ozval se Lee.

„Víš, že je to tak,“ namítl Max.

Lee přikývl. „Ví to úplně každý.“

Deja si Thea zkoumavě přeměřila. „Ano, myslím, že to ví každý... i on sám.“

Jednou jsem se s ním potkala na párty, kde jsem byla s Jensenem, ale bavili jsme se spolu necelých deset minut. Nepochybovala jsem, že na to miláček davů Theo dávno zapomněl. Ohlédla jsem se po něm. „Mně božský nepřipadá. A máš pravdu – je hrozně namyšlený.“ To byla jedna

z Jensenových častých stížností za poslední rok. Že je namyšlený, rozmazlený, nechce se mu ničemu věnovat čas, že není zdaleka tak dobrý, jak si o sobě myslí, a tak dál.

„Přesně,“ odpověděla Deja.

Theo s kamarády došli k pultu, kde nahlásili Dejině mámě svoje objednávky. Theo nebyl tak strašně vysoký jako Jensen, zato hodně svalnatý. Černé vlasy si nechával dlouhé. Měl zlatavě hnědou pleť a husté řasy se mu kroutily, takže jeho oči neustále vypadaly, jako by se smály nebo posmívaly. Zuby měl zářivě bílé a nechodil oblečený, jako by se každou chvilkou chystal do posilovny, jak to dělala spousta fotbalistů včetně Jensena, kteří nosili sportovní kraťasy a volná trička nebo tílka. Theo na sobě měl džíný a vínové triko Vans.

„Taky bych byl namyšlený, kdybych vypadal takhle,“ zamumlal Maxwell. Max byl hezký, ale takovým chlapeckým způsobem. Měl kulatý obličej a oblé tělo. Kšticí zrzavých vlasů a pihy. Lee byl taky pohledný: asijský typ s naježenými vlasy, laskavými očima a plnými rty. A Deja se svými indickými rysy, rovnými černými vlasy a pronikavými očima vypadala nádherně.

„Myslí si o sobě, že je králem téhle partičky i celé školy,“ poznamenala jsem.

„A copak není?“ zeptal se Lee. „Já ho vlastně vůbec neznám.“

„Nestojí o to, aby ho lidi znali. Drží se malé party kamarádů a chová se, jako by všichni ostatní byli pod jeho úroveň. Nevím, jestli má vůbec rád tu svou partu,“ dodala jsem při vzpomínce na to, jak postává u školy se sluchátky v uších... tedy s jedním sluchátkem, ale stejně. „A mohl

Jensenovi dělat mentora, ale místo toho se po něm vozil.“
Upila jsem trochu coly.

„Zpětně mi připadá, že si to Jensen zasloužil,“ poznamenala Deja.

Váhavě jsem přikývla. „Jo, možná jo.“ Nechápala jsem, proč mi dělá potíže vnímat Jensena z minulosti jako toho samého člověka, který mě teď tak zradil, ale musela jsem se to naučit. „Hned jsem zpátky. Musím na záchod.“

Zamířila jsem do kabinky, zamkla se tam a zhluboka jsem se nadechla. Rozčilovalo mě myslet na Jensena a na to, jak jsem se mohla tak moc zmýlit v někom, s kým jsem celý poslední rok chodila. Na kom mi doopravdy záleželo. Co to vlastně vypovídalo *o mně*?

Když jsem na prkénko pokládala jednorázový ubrousek, prohlížela jsem si nápisy na stěnách kabinky vyvedené barevnými fixy nebo propiskami. *Jóga je život. Ta kráva se jmenovala Fred. Prodávám kletby.* Lehce jsem se uchechtla, než jsem spláchla. Umyla jsem si ruce a vrátila se za ostatními ke stolu.

„Co říkají tvoji rodiče na ty nápisy na záchodech?“ zeptala jsem se Deji.

Pokrčila rameny. „Je to nekonečný boj, takže se přestali snažit to všechno odstraňovat. Teď už mě posílají drhnout jenom ty nejsprostší.“

„Tak pojď se mnou, budeš hlídat,“ vybídla jsem ji. Měla jsem v kabelce ještě pár fixů, které jsem si brala kvůli plakátům před posledním fotbalovým zápasem sezony, víc než před čtyřmi měsíci. Fakt bych si měla tu kabelku uklízet častěji.

„Hlídat co?“

„Potřebuju na klučících záchodech napsat něco o Jensenovi.“

Maxwell se zachechtal. „A připsat tam jeho číslo, co?“

„Samozřejmě,“ odpověděla jsem.

„Co tam hodláš napsat?“ zeptala se Deja.

„Neboj se, nebudeš to muset drhnout.“

Deja vyklouzla z boxu a následovala mě na záchody.

Rozhlédla jsem se kolem. „Nikoho dovnitř nepouštěj,“ řekla jsem a strčila do dveří nohou. „Haló?“

Uvnitř bylo ticho, a tak jsem vešla a nechala za sebou dveře zabouchnout. Prolétla jsem kolem pisoárů a vrazila rovnou do kabinky. Našla jsem si na vnitřní straně dveří volné místo a napsala: *Hledáš zábavu nebo životní lásku? Můžu být obojí. Plním lidem sny (hlavně sobě). Napiš mi.* Za to jsem doplnila jeho číslo na mobil a pustila se do malého srdíčka, když vrzly vnější dveře.

„Ještě chvíli počkej,“ zašeptala jsem hlasitě Deje. „Tvým tady umělecké dílo.“

Když neodpovídala, vykoukla jsem ven a moje oči se setkaly s Theovými. Překvapeně povytáhl obočí. Deju asi zabiju.

„Spletl jsem si dveře?“ zeptal se, ale nevycouval, aby zkontroloval piktogram. Jenom na mě pobaveně zíral, protože moc dobře věděl, že jsem to já, kdo je někde, kde nemá co dělat.

Zavřela jsem víčko fixu a snažila se svůj stud přetavit v kousavost. „Ne, jenom tady vyvěšuju veřejný inzerát.“

Došel ke mně a jeho pohled padl na dveře.